

TARINOITA VIIKISISSOJEN SATUMAASTA, OSA 10

HIPPULAN VALLANKAAPPAUS

Puisevia kissanpäiviä

”Römpötipöt!” sanoi Wampus ja avasi ovensa minun astua ulos. ”Ou ja jee. Taas on yksi työpäivä takana ja ties kuinka monta edessä. Onneksi tänä iltana ei enää ole muita menoja. On kuule aika rankkoja tuon heppulin työpäivät nykyisin. Niistä ei ihan kuka tahansa kuljin selviytyisikään, luulemma.”

”Krhmph!” krohahti Hippula herätessään päiväuniltaan Wampsun paikalletuloon. Hän kokosi itsensä nopeasti heittääkseen vastauksensa: ”Tiedän, ystäväiseni, tiedän. Olenhan sitä kokenut minäkin. Päivät pitkät pitää yrittää iskeä juttua sen viereisen Nissanin kanssa ja ruokatuntisin on niin kiire, että silloin mennään niin että sanonko mitkä vinkuu.”

Vähän yllättäen Wampus ei suuremmin välittänytään Hippulan vastakomentista vaan viittasi sille kintaalla, vääntäytyi peremmälle ja etsi itselleen mukavan paikan, johon lysähti lepuuttamaan raskaan työpäivän väsyttämiä kone-elimiiän.

”Kovillepa tuo työnteko näyttääkin sinulle ottavan”, jatkoi Hippula rauhalliseen tapansa, tutkaillen samalla Wampsun raukeaa olemusta. Yhtäkkiä Wampus näytti Hippulan silmissä kovin väsyneeltä. Hiipikö Hippulan mieleen jopa toiveikas ajatus, ettei Wampus ehkä jaksaisikaan hoitaa hommiaan kovin pitkään? Oli miten oli, Hippula oli päättänyt olla haastamatta riitaa Wampsun kanssa. Laihakin sopu on parempi, kun joutuu toisen kanssa kuitenkin yhdessä asustamaan.

”Nissanin?” Wampus lopulta hörähti. ”Kyllä huomaa että siitä on aikaa kun sinä olet viimeksi tositoimissa ollut. Siinä on jo pitkän aikaa ollut vanha Taunus.”

”Oli mikä oli,” Hippula vastasi. ”Kunnon päälle näyttää silti käyvän.”

”Ei se matka vaan se vauhti”, parahti Wampus. ”Sinun takahutlarisi kanssa ei yletä kaksiseenkaan nopeuteen, mutta minua tuo hoopoo polki tuossa maantiellä ainakin sataa, piti vissiin väkisin päästä jonkun mopopojan ohi. Sellaisen spurttailu se vaan on kun pistää vähän hengästymään. Kyllä minä tästä pian tokenen.”

”Vai niin. Et ole tainnut paljon kuntoilua harrastella edellisessä elämässäsi”, arveli Hippula. ”Olet tainnut silloin kallistua enemmän vain sinne lystinpidon puolelle.”

Hippula oli nähnyt kuinka Wampsun sisältä oli hänen viikisissapihalle tulonsa jälkeen siivottu olutpullo poikineen, sekä ehjiä että rikkinäisiä.

”Noin sanoo hän joka itsekin vain makaa päivät pitkät”, tuhahti Wampus takaisin.

Hippula ei enää vastannut mitään. Taas alkoi tuntua siltä, että keskustelu alkaisi väkisinkin kääntyä riidaksi, ja sitä Hippula ei halunnut. Ei, vaikkei hän Wampsusta pitänytään. Eikä sittenkään, vaikka Wampus oli onnistunut syrjäyttämään Hippulan päivittäisenä työajokkina, josta asiantilasta Hippula oli melkoisen katkera. Toisaalta, olihan kissanpäivissäkin puolensa. Idu-muurikin torkkui vain paikallaan päivät pitkät ja

oli ihan tyytyväinen oloonsa, miksipä Hippulan kuuluisi vaatia osakseen sen kummempaa kohtelua. Ehkä pikkuviikisissä kuitenkin on enemmän luotu leikkimään kuin lepäämään paikallaan. Mutta yksin ei Hippulakaan uskaltanut kaupungille lähteä. Hän pelkäsi, että joku ilkeä hinausauto voisi silloin kaapata hänet ja viedä romuttamoon.

Herättyään kunnolla Hippulaa jäi askarruttamaan Wampsun väsymys. Mopopojan ohittamiseksi ei tarvitse ajaa sataa. Hippula alkoikin pohtia, millä keinoin hän saisi vallattua menetetyn asemansa työmatkakulkimena takaisin. Mitä sellaista häneltä puuttui mitä Wampsulla oli? Kattorätti tietenkin, mutta sille ei voinut mitään. Sitten hän oli vain kahden ihmisen paku, kun taas Wampus oli neljän ihmisen kuljin. Ja pakumaisuudesta johtuen hänellä oli kalliimpi vakuutusmaksu, jota hän oli joskus kuullut hoitajansa manaavan. Voisiko hän jotenkin päästä noista huonoista ominaisuuksistaan eroon? Hmm, täytyipä oikein tuumata.

Vaarallisia kesätapahtumia

Olen itselleni vaarallinen luonne. Tiedän että saatan ostaa auton, - etenkin kulkimen -, heräteostona, aivan kuin toiset muotialesta jonkin nätin vaatekappaleen. Päässä vain naksahda, tuskin havaittavasti, ja kas, uusi kuljin onkin omissa näpeissä. Ei tarvitse kuin vilkaista jotakin kiintoisaa niin jo kohta se on omalla pihalla. Valitettavasti vaimokin oli tämän huomannut, eikä pitänyt sitä välttämättä luonteenpiirteistäni parhaimpana.

Sattui niin, että samaan viikonloppuun osui 2CV-rompetori ja Ranskalainen Visiitti. Ja nämä olivat jopa maantieteellisesti melko lähekkäin. Vaikuttimia oli useitakin, joiden vauhdittamana lähdin matkaan.

Molemmissa tapahtumissa maisemaa somisti muuan mintunvihreä Acadiane. Uteliaana kurkistin sen ikkunoista sisäänkin. Näytti melkoisen siistiltä. Mutta ei sillä kertaa sytyttänyt sen enempää, olihan itselläni jo Hippula. Noteerasin kuitenkin, että kuljin oli myynnissä. Itse asiassa olin nähnyt sen myynti-ilmoituksen myös Keltaisessa Pörssissä. Sen oli pakko olla tämä sama, koska kaikki tuntomerkit ja hinta täsmäsivät. Kahta samanlaista myynnissä olevaa Acadiane ei Suomessa voi olla.

Viikonlopun jälkeisenä maanantaina tulin jälleen Wampsun kanssa töistä kotiin. Katseeni kohtasi Hippulan ajovalojen hieman alakuloisen ilmeen. Aivan kuin tuo pikkuviikisissä yrittäisi kertoa minulle jotakin. Äkkiä minulla sitten sytyttikin: Takapenkki! Siinä toisessa Acadianessa oli takapenkki. Sen siis täytyy olla neljälle rekisteröity. Eli sopii paremmin perhekulkimeksi kuin nykyinen Hippula, joka on vain kahdelle. Lisäksi vanhempi vuosimalli antaa helpotusta katsastuksessa, pakokaasu-analyysiä ei tarvittaisi. Ja jos se on rekisteröity henkilö- eikä pakettiautoksi, niin vakuutusmaksukin on roimasti alempi.

Ei muuta kuin soittamaan myyjälle, joka osoittautui olevan Ari Karhu eli Nalle (terveisiä vaan Pohojanmaalle). Hän vahvisti kaikki epäilyni oikeiksi, joten sanoin suoraan puhelimesta sen enempiä kakistelematta, että tämä kuljin siirtyykin sitten minun omistukseeni. Kun Nalle vielä lupasi tuoda sen meille kotiin, ajamalla, niin asiahan ei muuta vaatinutkaan.

Olin siis hyvin tietoinen, että itselläni oli jo entuudestaan yksi Acadiane. Eli uushankinnan jälkeen koko Suomen Acadiane-kannasta oli minulla kaksi! Ja sehän on kohtuutonta jos mikä! En kuitenkaan halua olla rohamu, enkä omistaa enempää kuin kohtuullinen osani on, joten kerroin Nallelle, että puhelimen mahdollisesti edelleen pirahtellessa hän saa mieluusti muut kyselijät minun pakeilleni, jos neljän hengen Acadianen sijaan kahden hengen malli tyydyttää.

Ja tyydyttihän se. Hetikohta soitteli reipas nuorimies Rovaniemeltä. Hänkään ei paljoa kyselyt, vain kuntoa ja hintaa. Molempia mainostin hyviksi. Tunnin kuluttua hän soitti uudelleen ja sanoi että pistä nyt jo lappu lasiin että “myyty”. Hän oli sillä välin käynyt hankkimassa rahat, ja olisi ollut heti valmis noutokeikalle.

“Le Puzzlesta” tulee uusi Hippula

Uuden kulkimen nimi oli “Le Puzzle”. Nimensä hän oli saanut siitä että hänet oli useamman kulkimen osista koottu, kuin palapeli. Päätin kuitenkin pitää kiinni Hippulanimestä, ja kastaa uuden kulkimen sen nimiseksi uudelleen. Olihan siinä hieman parsimista eikä se sittenkään ollut vanhaa Hippulaa vastaavassa kunnossa, mutta se toimi kuitenkin ja oli kohtuullisen siisti. Se kuitenkin taivalsi viikonloppuna yli 400 kilometrin matkan luokseni (niin ainakin uskoin), mikä riitti minulle takuiksi sen kunnosta. Siinä oli mm. wanhuksen rautainen putkiratti ja wanhuksen putkirunkoiset telttatuolipenkit. Takapenkki oli irrallaan, joten ruuvasin sen kiinni. Mutta symppis yhtä kaikki.

Peräti neljän tunnin ajan olin ylpeä kahden Acadianen omistaja. Ehdin sinä aikana ottaa perhepotretin senhetkisestä Citroën-kannasta. Paljon muuta en ehtinytkään, kun Rovaniemen mies ilmestyi pihaamme.

Hän saapui kävellen, hiljaa ja äkkiarvaamatta kulman takaa, ilman mitään matkatavaroita, kuin Lapin jätkä ikään. Sanoi päivää. Katsoi ympärilleen, eikä epäillyt tullessa oikeaan paikkaan. Hänen olemuksensa ei tuntunut oikein sopivan eteläsuomalaisen kaupungin ruutukaavamaisemaan.

Henkka Poikela (terveisiä myös Lappiin), joksi hän esittäytyi, ei paljon nikotellut. Hän oli suoran toiminnan mutkaton mies. Hän kiersi Hippulan ympäri, katsoi ja kuunteli moottoria, ja sanoi että tehdään paperit. Ei edes koeajanut.

Niinpä Hippulan keula kääntyi kohti uusia seikkailuja, kun he lähtivät köröttelemään kohti Rovaniemeä. Toivottavasti Hippula sai hyvän kodin Joulupukin maasta. Ainakin

luulen hänen saavan siellä viettää seikkailurikkaampaa elämää kuin minun tutun turvallisessa, mutta ehkä hieman arkisessa hoivassani. Tunsin silti tehneeni vääryyden häntä kohtaan. Olinhan lupauksista huolimatta myynyt hänet toiselle. (Bongasin hänet kerran jälkeensä Nytyisistä. Totesin, että hänet on ainakin maalattu uudelleen. Väri ei enää ollut valkoinen. Uskon että Lapissa valkoiseen kyllästyy helposti.) Hippula lähti, muuta ikävä jäi. Vaikka päätinkin, että Hippulan henki oli viiksikissapihalle jäävä maallisen olemuksen muutoksesta huolimatta, uusi Hippula ei aivan heti korvannut entistä ystävää.

Hippula ei muodonmuutoksensa jälkeen heti virkkonut Wampsulle mitään. Hän sivuutti pelkällä hymähdyksellä Wampsun ilkeämieliset puheet tulemisesta mukamas kateudesta vihreäksi. Hippula oli sisimmässään äärimmäisen tyytyväinen onnistuttuaan parantamaan kaksi kolmesta ”heikkoudestaan”. Jäljelle jäi vain rättikaton puuttuminen, jolle Hippula ei voinut mitään ilman että lakkaisi olemasta Hippula. Mutta pystyihän hän vastineeksi tarjoamaan ihmishoitajalleen ruhtinaalliset tavaratilat. Niihin mittoihin ei Wampus kykenisi venymään.

Jousipönttöjumbppaa

Huomasin, että Hippulan jousipöntöt olivat jossain määrin jumissa. Etenkin vasemman puolen takapyörä ei joutanut juuri ollenkaan, ja ajo oli harmillisen pomppoilevaa. Ja kun jousti, niin liike tapahtui vain yhteen suuntaan, ei palautuvana, kamalan kitisevän äänen saattamana. Se ei kuulostanut eikä tuntunut ratkiriemukkaalta, kuten Hippulalla ajon pitäisi kuulostaa ja tuntua.

Joten ostin varaosaliikkeestä öljykannun, sellaisen peukalolla pumpattavan, missä on 20 cm pitkä lievästi taipuisa letku ja pikkuinen suutin sen päässä. Olin hämmästynyt että olin näin kauan tullut toimeen ilman sellaista. Sitten porasin pienet reiät Hippulan jousipönttöihin ja pumppasin kolme kannullista öljyä kumpaankin jousipönttöön. Reiät tugin pienillä peltiruuveilla. Sen jälkeen avasin takaovet, nousin takalaidalle ja hypin ylösalas kuin kenguru. Pomppiessani viivähti mielessäni ajatus, että mitähän satunnainen ohikulkija tuumaisi näkemästään jos kulkisi satunnaisesti ohi juuri nyt.

Vaikka seraavaa:

- Kato moro hei! Kuissä tommottos reuhuat?
- Kuinni?
- Nii mää vaa meinaan et onksul kaik koto?
- Jaa mää vaa korja vähä Hippulaa. Ei täsä mittä ropleemi ol (puuh).
- Kui se simmotti präkää et tommotti tartte reuhat?
- Kyl se vaa. Kylmar sit vaa niimpal tänki harraste kans kärssi saa (läähpuuh).
- Sasse. Oleksä saletti ettei täsä tarvita valkotakkissi?
- Oommä. Mee sääki kottis vaa (krööh).
- Juu. Kylmar se o munki pare mennä. Koit sä vaa pärjät.

Tai sitten hän vain kiihdyttäisi askeleitaan, teeskentelisi ettei huomannut mitään, eikä yrittäisikään ymmärtää.

Voisin kuvitella että Korkeasaaresta karannut simpanssi käyttäytyisi juuri näin, roikkuisi ja tempoisi ja ääntelisi viidakkomaisesti. Ääntelyt tosin jätin sikseen. Vähemmästäkin pannaan piuhat päähän ja viedään lepäämään.

Rytyytin Hippulaa niin kauan kunnes hengästyin (ja kunnes havaitsin naapurin ikkunassaan puhelin valmiina kädessään), ensin pitkittäin, ja sitten poikittain. Ja katso, jousipöntöt alkoivat liikkua ja lakkasivat parkumasta. Jousitus ei havaittavasti parantunut, mutta "kriiks"-äänet hävisivät. Edellisen Hippulan jousitus oli parempi, se oli mukavan vetelä. Millähän tästä saisi samanlaisen? Ajamalla vaan paljon öljymössöt pöntöissä loiskuen? Tai antamalla periksi ja uusimalla jousipöntöt? Päätin ensihätään vain kokeilla mitä raaka ajaminen vaikuttaisi.

”Jumprahuiti”, ajatteli Hippula. ”Ensin tuo ei välitä hyötykulkimestaan ollenkaan, ja sitten kun lopulta välittää, niin rytkyttää niin että pahaa tekee. Olin jo vähällä saada pahoinvointikohtauksen ja puklata öljyt pihalle. Mitähän se siitä olisi sanonut? Mutta sanoipa kuitenkin sen tärkeimmän, lupasi raakaa ajamista. Mitäs Wampus nyt tuumaat?”

Kiinteistövälittäjä iskee silmänsä Hippulaan

Osat todellakin vaihtuivat. Wampus sai jäädä kauniin sään kulkimeksi ja umpikattoinen Hippula valtasi syksyn tullessa työmatkakulkimen aseman. Pitkälle syksyyn asti.

Marraskuu oli loppuillaan. Oli märkää, harmaata ja hämää, syksyn masentavinta aikaa. Kaikki kunnan kulkimet olivat jo talviunillaan. Mutta ei minun. Verrytelläkseni jousipönttöjä ajelin yhä Hippulalla. Nytkin, kun kerran oli sateiden jälkeen vaihteeksi poutainen päivä, otin sen mukaan töihin.

Oli torstaipäivä, jolloin työpaikan ruokala tyrkyttää hernekeittoa. Päätin, että tänään ei vatsani sitä kestä, vaan häippäsen ja vien Hippulan ulos syömään. Päätin että Naantalın Kultarannassa oleva lounasravintola olisi Hippulalle mieleinen paikka, ja ajaa päryytin sinne. No hyvä on, ”lounasravintola” on vain pieni hirsirakenteinen grilli, jossa on ensin sisään tultaessa puolilämmin asiakastila, jossa on kokonaista kaksi pöytää, ja sen jälkeen toisen oven takana lämmin myyntitila, johon on mahdutettu yksi pöytä. Kesäisin kapasiteetti laajenee huomattavasti, kun ulos tuodaan ainakin toiset kolme pöytää lisää. Ja tuolit.

Paikalla oli tullessani yksi asiakas. Näin päättelin siitä, että grillin edessä seisoi auto. Autossa oli kiinteistövälitysfirman mainostarra. Kyseessä oli pieni paikallinen välittäjä, ei mikään iso valtakunnallinen välitysketju. Asiakas näytti istuvan etuasiakastilassa ja polttelevan tupakkia. Moittettoman näköinen nuorehko virkanainen. Näin jo grillin pihaan kaartaessani, että Hippulan ulkoinen olemus kietoi tämän naisen välittömästi

pauloihinsa saaden hänet unohtamaan sellaisenkin elämän perusasian, että elävien kirjoissa pysytelläkseen ihmisen kuuluisi normaalisti hengittää vuorotellen sisään- ja ulospäin. Tällä naisella näytti jämähtäneen sisäänhengitysvaihe pysyvästi päälle, siitä päätellen, että tupakansavua ei hänen ilmanottoaukoistaan tuprunnut ulos. Tai sitten hän poltteli savutonta tupakkamerkkiä. Hän katsoi minua herkeämättä Hippulasta noustessani. Koska naiset eivät yleensä minua katsele ”sillä silmällä”, olin varma että tuijotus johtui Hippulasta.

Hän killitti pää kallellaan kuin vanhaa tuttua astellessani sisään, ja hymyili kaunista virkahymyä. Vastasin hymyilemällä omaa virkahymyäni takaisin, josta minulla oli varmastikin vähemmän praktiikkaa kuin hänellä, onhan kiinteistövälittäjä jo ammatiltaan lähes ammattihymyilijä. Lohduttauduin sillä, että hän varmastikin tapaa työkseen monia vielä minuakin huonommin hymyileviä ihmisiä. Mieleeni palautui edellinen grillilounas edellisen Hippulan kanssa, jolloin minulle myytiin Ruoste-Esto Tiina. Mitähän nyt tapahtuisi? Myisikö kiinteistövälittäjä minulle autotallin tai korjausverstaan?

Ei myynyt.

”Kivan näköinen auto sulla!” hän hihkaisi astuttuani ovesta sisään. Minä en ole kovin sanavalmis luonne, enkä keksinyt muuta vastakommenttia kuin pienen nyökytyksen. ”Ooo...oonhan se”, myönsin. Äkkiä mielessäni vilahti ”Car a Melli”. Jos Hippulankin maalaisi punaiseksi, katon tumman harmaaksi, ja kulmat ikään kuin vuorilautoina valkoisiksi, ja ikkunoihin laittaisi punavalkoruudulliset tai -pilkulliset verhot, ja kylkeen kiinteistövälitysfirman tarrat, niin mikä mainosarvo sillä olisikaan! Sillä kun kiertelisi asuntoja esittelemässä, niin kaikki puhuisivat pian ”siitä kiinteistövälittäjästä, jolla on hassu punainen mummonmökkipaku”. Mutta pidin ajatukset ominani. Eihän Hippula ollut myytävänä.

Mutta koko tapauksen ydin olikin hyvä mieli, jonka iloinen huomionosoitus minulle antoi koko loppupäiväksi. Millään muulla autolla liikkuen ei saa osakseen samanlaista huomiota. Tunsin sinä päivänä yltäneeni harrastuksen ytimeen, saaden siitä itselle ja muillekin hyvän ja iloisen mielen.

Wampsukin jättää meidät

”Römpötipötipöts!” sanoi Hippula ja avasi ovensa minun astua ulos. ”Ou ja jee. Taas on yksi työpäivä takana ja ties kuinka monta edessä. Tiedätkös, se Taunushan onkin ihan mukava kapistus. Puhumattakaan sen kuskina olevasta emännästä. Kyllä sitäkin katselee ihan mielellään!”

Wampusu ei viitsinyt kiinnittää Hippulaan sen kummempaa huomiota. Wampsua oli kakkoskulkimeksi jääminen alkanut potuttaa niin, että hän oli menettänyt elämänilonsa lähes kokonaan. Ja silloinkin, kun Wampusu moottorinsa käynnisti, se korahti pahaenteisesti sydänvikaa enteillen. Ja pakoputkikin jo vähän vuoti. Ja pohjaan hitsattua pitkäa arpea särki. Wampusu ei oikein itsekään tiennyt, miten selviäisi seuraavaan kesään

ja seuraavaan katsastukseen saakka. Ja ennen seuraavaa kesäähän Wampsua ei tarvittaisi. Ennen kesää ei olisi odotettavissa ajelua katto auki, johon viiksikissapihan kulkimista vain Wampusu pystyisi. Talviajotarpeet pystyisi tyydyttämään kuka tahansa kovakattonen.

Wampusun edellinen katsastuskokemus oli ollut sen verran karmaiseva, että jäin pohtimaan, miten se mahtaisi pärjätä seuraavana vuonna. Tuntui siltä, että väistämättä lähitulevaisuudessa olisi edessä niin korin kuin rungonkin perusteellinen uusiminen. Sitä paitsi viiksikissaperheeseen oli pesiytynyt uusia jäseniä (ei kuitenkaan 2CV-taustaisia), joiden tieltä oli tarve saada jotakin myydyksi pois. Ja jos Wampusun aikoi myydä, niin se olisi tehtävä nyt eikä ensi vuonna, jolloin katsastus olisi taas edessä.

Itse asiassa Wampusun ostopäätökseen oli edellisenä talvena vaikuttanut eniten halu pelastaa se tuhoutumasta ulkoa räntäsateesta, ei niinkään se, että olisin löytänyt sen loppuelämäni kulkimen, josta en enää koskaan luopuisi. Ja jos luopuu, on parempi tehdä se ennen kuin kiintyy siihen liikaa.

Niinpä aloin pikkuhiljaa ilmoitella Wampsua lehdissä.

Tulokset olivat aluksi laihoja. Tuntui oudolta, ettei hyvä vasta katsastettu 2CV6 alkukesästäkään kiinnostanut ketään. Toisaalta toivoin, ettei ostajaa ilmaantuisi, koska halusin itse ajella sillä kesän. Syksyllä myisin sen pois ilomielein, mutta silloin ostajan löytäminen olisi vielä vaikeampaa.

Yksi ostajaehdokka kävi sitä katsomassa kesäkuun alussa. Hän oli kookas mieshenkilö Naantalista, ei harrastaja, joka aloitti väittelyllä siitä, ettei vuoden -80 mallinen auto voi olla kuin 2000-3000 markan arvoinen. Seuraavaksi hän tiedusteli jaksako sätkä kantaa 130-kiloisen miehen painon ja putoaako etupenkki pohjan läpi jos hän istuu siihen. Päätimme uskaltautua kokeilemaan, eikä pohja pettänyt. Pienen kinastelunkatkuisen keskustelun päätteeksi hän kuitenkin tarjosi Wampususta kymmenen tuhatta markkaa, sillä ehdolla että hankin siihen uudet renkaat. Lupasin soittaa hänelle takaisin sitten kun olen renkaat hankkinut.

Totesin, että uudet renkaat maksavat liki 2000 markkaa, ja hyviä käytettyjä on vaikea löytää. Sain sellaiset kuitenkin ennen pitkää hankittua, mutta renkaanmetsästysprosessin aikana tulin siihen tulokseen, etten suostu Wampsua mokomalle nyripistelijälle myymään. En ikinä tullut soittaneeksi takaisin. Halusin että sen ostaa joku harrastaja tai sellaiseksi aikova.

Tällainen harrastaja ilmaantui sitten heinäkuun lopulla, kiitos 2CV-Nyytisen ilmoituksen. Kuten yleensä tapahtuu, hänkin ilmestyi kuin salama kirkkaalta taivaalta eli odottamatta. Soitti eräänä päivänä 200 kilometrin päästä ja oli neljä tuntia myöhemmin paikan päällä. Kaupat tehtiin samasta hinnasta minkä naantalilaismieskin olisi tarjonnut, minkä jälkeen uusi onnellinen omistaja lähti ajamaan Wampsua kotiin. Olin itsekin

tyytyväinen. Wampus pääsi asiantunteviin käsiin, ja olin itse saanut ajella sillä monta hauskaa kesäajelua.

Wampusun lähdön jälkeen oli tyhjä olo. Nyt ei viiksikissaperheessä ollut muuta 2CV-pohjaista kuljinta kuin Hippula. Ja se oli kovakattoinen jos mikä. Vaikka ymmärsin kyllä, ettei se tietenkään Hippulan syytä ollut.

Mieleen jäi kalvamaan ajatus, että hyväkuntoinen rättikattoyksilö pitäisi löytää, joko mahdollisimman uusi ja hyvin pidetty, tai vuosimallia 70-77 oleva hyvin säilynyt kuutonen, jonka voisi museorekisteröidä, joko sellaisenaan tai kohtuutyöllä parin vuoden tähtäimellä.

Myös Hippulan kissanpäivät kävivät talven mittaan yksinäisiksi. Iidu-muorista ja isä-Caminasta ei oikein ollut leikkikavereiksi. Olikohan hän sittenkin ollut liian omahyväinen syrjäyttäessään Wampusun? Hippula huokaisi. ”Niin makaat kuin petaat”, hän lohduttautui. Mutta kuitenkin, vaikka petaisi miten, hän ei enää saisi kaipaamaansa Ruoste-esto Tiinaa takaisin.

Mutta ehkä ennen pitkää jotakin tapahtuisi. Ehkä jossakin uinuu tällä hetkellä joku toinenkin yksinäinen pikkuviiksikissa, josta Hippulakin pitäisi, ja jonka ihmishoitaja löytäisi ja toisi viiksikissapihalle. Ehkä vielä jonakin päivänä.